నవల

శ్రీ

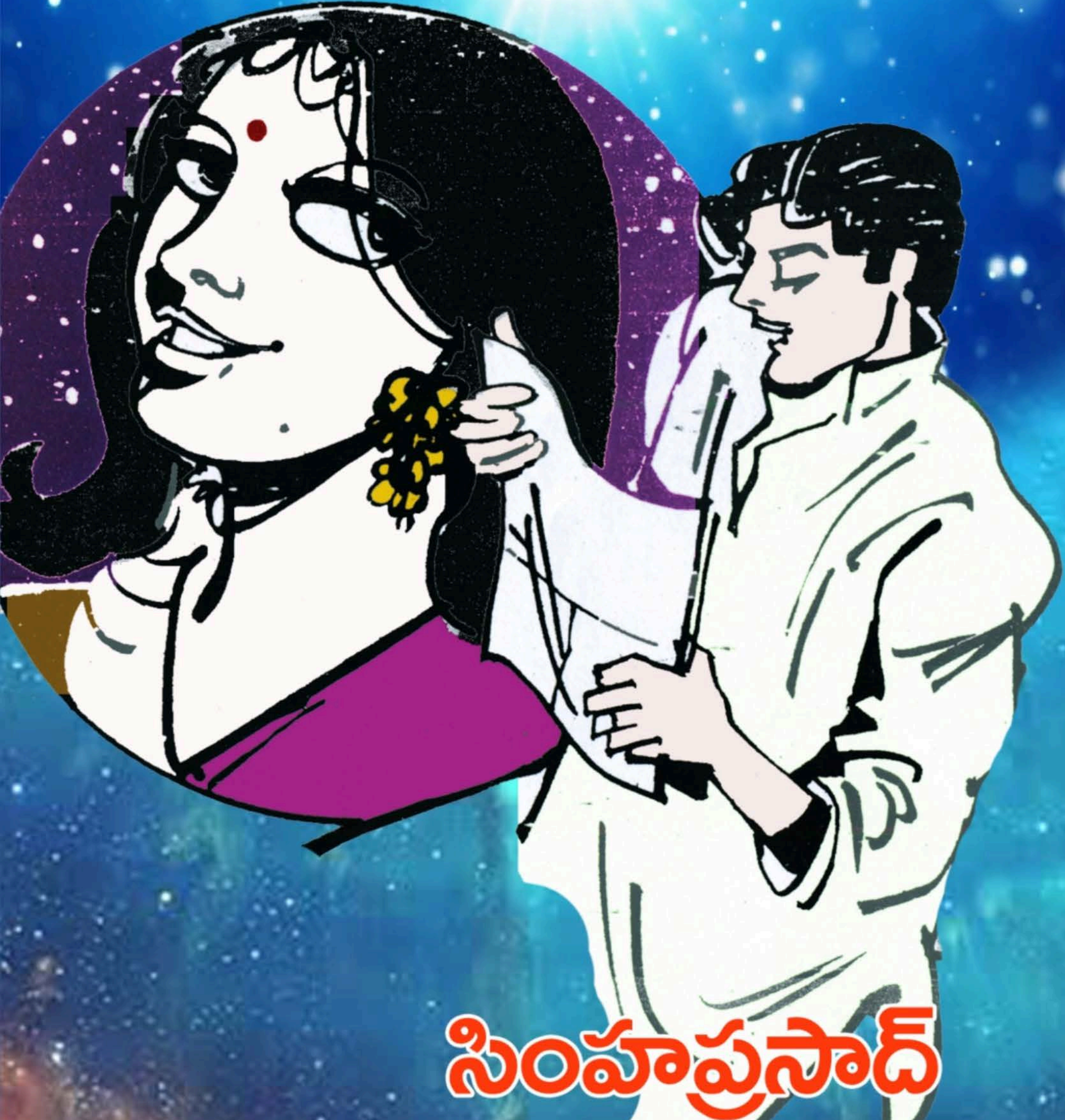

సింహప్రసాద్

Sri (Novel)

by

Simhaprasad

© **రచయిత**

e book

మార్చి 2020

వెల :   50/-

Sri Sri Prachuranalu

401, Mayuri Etates,

Near Temple Bus stand,

KPHB, Hyderabad - 500 085.

Cell: 98490 61668

శ్రీ

శ్రీనిలయం ముందు కారు ఆగిందో లేదో నౌకరు కుర్రాడు పరుగునొచ్చి ఫ్రంట్ డోర్ తెరచి పట్టుకుని నిలుచున్నాడు సవినయంగా.

డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్న శ్రీదేవి సన్నగా నవ్వుతూ కార్లో కూర్చునున్న స్నేహితురాళ్ళవంక, 'చూశారా నా ఘనత?' అన్నట్టు చూసి తల ఎగరేసింది. వాళ్ళు కూడా 'ఆహా.. ఏమి నీ రాజసం' అన్నట్టుగా చూసి నవ్వారు.

శ్రీదేవి, ఆ వెంట మిగిలిన వాళ్ళు దిగారు.

ఆమె ఠీవిగా నిర్లక్ష్యంగా నడుస్తూ మేడమీది తన గదివైపు వెళ్తోంటే మిగిలినవాళ్ళనుసరించారు – ఆ భవన సౌందర్యానికీ, అడుగడుగునా కన్పిస్తోన్న ఐశ్వర్య శోభకి ఆశ్చర్యపడుతూ.

శ్రీదేవి తండ్రి నీలకంఠరావుగారా పట్టణంలోని ప్రముఖ ధనికుల్లో ఒకరు. మాజీ మునిసిపల్ ఛైర్మన్ కూడా. ఆయనకి మిల్లులూ, సినిమాహాళ్ళూ, కొబ్బరి తోటలూ వగైరా ఆస్తిపాస్తులెన్నో వున్నాయి. శ్రీదేవి వారి ఏకైక సంతానం.

పద్దెనిమిదేళ్ళ శ్రీదేవి భావకవుల కల్పనల్లో, చిత్రకారుడి కుంచె కదలికల్లో అరుదుగా కన్పించి మురిపించే సౌందర్యవతి. ఆ రూపానికి వయసు సొగసులు వన్నెలు చెక్కితే అలంకరణా పద్ధతి ఆకర్షణని అణువణువునా నింపేశాయ్!

ఆమె అందగత్తె అవడం వల్ల కాదుగాని బంగారు పిచ్చిక అవడం వల్ల ఆమె చుట్టూ చేరుతూంటారామె స్నేహితురాళ్ళు. ఆమె మాటలకు వంతపాడుతూ, పొగడుతూ, రెచ్చగొడుతూ తమ పబ్బం గడుపుకుంటూంటారు. సినిమాలకీ, పిక్నిక్‌లకీ, పార్టీలకీ ఆమె ఖర్చు మీద వెళ్తూ ఆమె ఇచ్చే బహుమతులు తీసుకుంటూ ఆమె కొనిచ్చే కాస్మటిక్స్‌కి కృతజ్ఞతలు చెబుతూ జల్సాగా గడిపేస్తుంటారా యువతులు.

వారి స్వభావాలు తెల్సినా పట్టించుకోదు శ్రీదేవి. ఆమెక్కావల్సిందల్లా తన రాజసం పోషించుకోడానిగ్గాను వెంట నలుగురుండటం. తన మాటని వేదవాక్కుగా భావించి తననో మహారాణిగా చూస్తూ తన అడుగులకు మడుగులొత్తడం, తనని పొగడుతూ తన మాటకీ చేష్టకీ ఎదురులేదని రుజువు చేస్తూండటం!

వాటి కోసం ఆమె ఏమైనా చేస్తుంది. ఎంత డబ్బైనా చిమ్ముతుంది.

గదిలోకెళ్ళి సోఫాల్లో, కుర్చీల్లో కూలబడ్డారందరూ.

"రమా... ఏసీ ఆన్ చెయ్యవే"

శ్రీదేవి నోటినిండా మాటలు పూర్తిగా వెలువడకుండానే పరుగున నలుగురూ పోటీపడి మరీ వెళ్ళి ఆన్ చేశారు.

కారులో వాళ్లొదిలివచ్చిన వేనిటీ బేగ్గులూ, పుస్తకాలూ మోసుకునొచ్చాడు గోపి.

"ఇంతసేపేం చేస్తున్నావ్?" సుబ్బలక్ష్మి అడిగింది అధికార స్వరంతో.

అతడు వణకుతూండటం చూసి గలగల నవ్వేశారంతా.

"ఇంకా అలా దిష్టిబొమ్మలా నిలబడున్నావేం.. అవక్కడపెట్టి వెళ్ళి కాఫీ, టిఫిన్లు పట్రావోయ్... మా శ్రీదేవికి ఆకలేస్తోంది."

అతడు పుస్తకాలూ అవీ టీపాయ్ మీద పెట్టేసి పరుగున కిందికి వెళ్ళిపోయాడు.

"నీ నౌకరు భలేవాడోయ్ శ్రీ" ఒకామె అంది.

"అదంతా మన శ్రీ ట్రైనింగోయ్" అందింకో అమ్మాయి.

ఆ మాటలకి పొంగిపోతూ "నాదేముందిలేవే" అంది శ్రీదేవి.

"అమ్మమ్మా... అలా అనకు. నీ కారు శబ్దం వినబడితే చాలు వణికిపోతాడు. నువ్వతడివంక చూస్తే చాలు చలిజ్వరం వచ్చినవాళ్ళా అయిపోతాడు."

నళిని మాటలకంతా నవ్వారు. శ్రీ కూడా నవ్వకుండా వుండలేకపోయింది.

"మీ నవ్వులకేంగాని ఇవాళ్టి ప్రోగ్రాం ఏమిటో చెప్పండే"

"అదేవిటలా అంటావ్ శ్రీ?"

"ఈసారికి మీరే చెప్పండే"

"మేమా! మావి మట్టి బుర్రలని బోల్డుసార్లు రుజువైపోయిందిగా!"

నవ్వుకుంది శ్రీ.

గోపి టిఫిన్ ప్లేట్లు తెచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టడం ఆలస్యం వాటి చుట్టూ మూగారంతా. "బావుంది... అద్భుతం" అంటూ అయిదు నిమిషాల్లో కాళీ చేసేశారు. తర్వాత కూల్‌డ్రింక్ సీసాలూ ఖాళీ అయ్యాయి.

"హిందీ పిక్చర్ కెళదామే" శ్రీ అంది.

"గుడ్ ఐడియా"

"పిక్చర్‌కి బోల్డు టైముంది. ఈలోగా ఏమైనా సరదా కబుర్లు చెప్పండే. అన్నట్టు మొన్న సమ్మర్‌కి మా అమ్మమ్మ గారి వూరెళ్ళేనుకదా... అక్కడి విశేషాలు చెప్పేనుటే?"

శ్రీదేవి మాటలకంతా మొఖామొఖాలు చూసుకున్నారు. ఇప్పటికే నలభై నాలుగు సార్లు చెప్పిందామె. ఆ విశేషాల్ని, అంతూ దరీ వుండని ఆ బోరింగ్ కబుర్లని ఆసక్తితో

వింటున్నట్లు నటించకపోతే ఆమె వూరుకోదు. అందుకే అంతా ముక్త కంఠంతో అన్నారు. “విశేషాలనేసరికి నోరూరిపోతోందనుకో. వెంటనే చెప్పవే బాబూ”

వాళ్లు అబద్ధం చెబుతున్నారని శ్రీకి తెలుసు. అయినా ప్రతిసారీ ఎంతో గొప్పగా చెబుతూనే ఉంటుంది అమ్మమ్మ గారి వూరు గురించి.

“మా గ్రాండ్ ఫాదర్.. అంటే మా మమ్మీ వాళ్ళ ఫాదర్ మునసబు అన్నమాట. అంటే ఆ వూరికాయన తిరుగులేని రాజు అన్నమాట. ఏ ఇంట్లో శుభకార్యం జరిగినా అది మా తాతగారి చేతుల మీదుగానే ప్రారంభమవుతుంది. గ్రామ దేవత తిరనాళ్లు మా తాతగారింటి నుంచే మొదలవుతుంది. మనకి నమ్మకం కలగదుగానీ అమ్మవారి సిరిబండి మా తాతగారు చెయ్యేస్తేగాని కదలదట”

‘నిజవాఁ!’ అన్నట్టు చూశారంతా బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ.

“నిజవేనే. ఓసారి మా తాతగారేదో వూరెళ్ళి తీర్థం మొదలయ్యే సమయానికి రాలేదుట. వేళ మించిపోతోందని కొబ్బరి కాయలవీ కొట్టి యాభైమంది జమాజెట్టీల్లాంటి వాళ్ళ చేత సిరిబండి లాగించార్టగాని అరంగుళం కూడా కదల్లేదుట. అంతలో మా తాతగారొచ్చేర్ట. ఆయన అమ్మవారికి నమస్కరించి చక్రం మీద చెయ్యేశార్ట. అప్పుడు చకచకా కదిలిందిట”

“దేవత మహత్యం అన్నమాట”

“అంతేమరి. తరతరాల్నుంచీ ఆ ఆచారం వస్తోందిట మా తాతగారి వంశంలో. సిరిబండి కదిలేక ఆసాదులు అమ్మవారి ఘటాల్ని – వాటిని ఇత్తడితో చేస్తార్లే. రెండడుగులెత్తు వుంటాయ్ – తల మీద పెట్టుకుని డాన్స్ చేస్తారూ... అబ్బా అద్భుతం అనుకో. అంత పెద్ద ఘటాల్ని పడకుండా బేలన్స్ చేసుకుంటూ భరత నాట్యంలోకంటే ఎక్కువగా వంగిపోతూ, పరుగెడుతూ నాట్యం చేస్తోంటే గొప్ప థ్రిల్ కలుగుతుందనుకో” ఎందుకో అనుమానం వచ్చి స్నేహితురాళ్ళ మొఖాల్లోకి చూసింది శ్రీదేవి.

వాళ్లు ఇబ్బందిగా ఫీలయ్యారు. వారి కళ్ళల్లో లీలగా కదుల్తోన్న అపనమ్మకాన్ని చూసి ఖంగు తిన్నది శ్రీదేవి, “నా మాటల మీద మీకు నమ్మకం లేదుకదూ?”

ఆమె కంఠస్వరంలోని తీవ్రతని చూసి సన్నగా కంపిస్తూ, “అబ్బెబ్బే... అదేం లేదు శ్రీ. నీ మాటలు మేం నమ్మకపోవడ మేమిటీ... భలే దానివే” అన్నారు రాని నువ్వు తెచ్చుకుంటూ.

“అయితే అలా ఎందుకున్నారు?”

“ఎలా వున్నాం? బాగానే వున్నామే!” మొఖమొఖాలు చూసుకుంటూ జవాబిచ్చారు.

"ఎందుకే అబద్ధాలాడతారూ. బెట్ వేస్తున్నాను ... కాసుకోండి. నేను చెప్పిందంతా నిజమని రుజువుచేస్తాను" శ్రీదేవి అంది సీరియస్‌గా.

ఆ ఆడపిల్లలు నలుగురూ తలలొంచుకున్నారు. వారి మొఖాల్లో కత్తివేటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు. శ్రీదేవి దేనినైనాసరే తేలిగ్గా వదలదని వారికి తెలుసు. అంచేత ఆ గొడవ నుంచి బయటపడ్డం ఎలా అని ఆలోచిస్తున్నారు.

అంతలో గోపి వచ్చాడు ప్లేట్లు తీసుకు వెళ్ళడానికి.

శ్రీ కళ్లు మెరిశాయి.

"రేయ్ గోపీ... కమాన్" అంటూ చుట్టూ చూసింది–అమ్మవారి ఘటంలాంటి ఆకారం కోసం. టేబుల్ లైట్ కన్పిస్తే గబుక్కునెళ్ళి వైర్ కనెక్షన్ తీసేసి "ఈ లైట్‌ని నీ తల మీద పెట్టుకుని పడకుండా నిలబడరా" అంది శ్రీ.

అయోమయంగా చూశాడు గోపి. మిగిలినవాళ్ళ పనీ అలాగేవుంది. బొమ్మల్లా చూస్తున్నారంతా.

"తీసుకోరా ఇడియట్"

గబుక్కున దాన్ని అందుకుని భయపడుతూనే తల మీదుంచుకున్నాడు.

"చేతులు తియ్"

తీయక తప్పలేదు. కొంచెం కదిల్తే చాలు లైటు కిందపడి ముక్కలైపోతుంది. అదే జరిగితే తన వీపు విమానం మోత మోగుతుంది. ముచ్చెమటలు కారుస్తూ బిక్కచచ్చి నిలబడ్డాడు గోపి, వూపిరైనా పీల్చుకోకుండా.

"గుడ్! మెల్లగా కాళ్లూ చేతులూ కదుపుతూ అడుగులెయ్. దెబ్బతో వీళ్ళ మొఖాలు మాడిపోవాలి. లేకపోతే ఘటం తల మీదుంచుకుని డాన్స్ చెయ్యలేర్ట... వెయ్యరా"

వణుకుతూ జెండాకర్రలా నిలబడ్డాడు తప్ప కదలల్లేదు.

వురిమి చూసింది శ్రీదేవి.

జాలిగా చూశాడు.

కానామె కరగలేదు.

"వేస్తావా? చంపనా?" నిప్పులు కురిపిస్తూ చూసింది.

"ఇంక చాలు శ్రీ! మేం నీ మాటల్ని పూర్తిగా నమ్ముతున్నాం... ఒట్టు" నళిని అంది ధైర్యం చేసి

కాని శ్రీ తన పట్టు వదల్లేదు. "నీ పని ఇలా కాదు" అంటూ వేగంగా మేడ దిగి హాల్లో కెళ్ళి గోడకి అలంకార ప్రాయంగా తగిలించివున్న కొరడాని తీసింది. ఒక్కసారి జాడించేసరికి సర్‌మని శబ్దం వచ్చింది.

విసురుగా పైకి వచ్చింది శ్రీదేవి.

ఎర్రటి ఆమె కళ్ళనీ, ఆమె చేతిలోని కొరడానీ చూసి నిశ్చేష్టులై కూర్చున్న వాళ్ళల్లా భయంగా లేచి నిలబడ్డారు స్నేహితురాళ్ళు. వూహించని ఈ పరిణామాలకు ప్రేక్షకులుగా వుండలేక, వుండకుండా వెళ్ళలేక, ఏమంటే ఏమవుతుందోని బెదురుతూ కళ్లప్పగించి చూస్తున్నారు.

గోపి ఏడుస్తోంటే కొరడా ఝళిపించి "వూఁ... అడుగులెయ్. వెయ్యరా రాస్కెల్" ఉరిమింది శ్రీ.

"అమ్మగారూ... నన్నొదిలెయ్యండమ్మ గారూ" ఏడుస్తూ చేతులు జోడించి అన్నాడు వాడు.

"నోరు తెరిస్తే చంపుతాను ఇడియట్. నీ తలమీది లైట్ పడకుండా గంతులెయ్" అంటూ కొరడా ఎత్తింది.

"చచ్చిపోతున్నాను బాబోయ్" అని కేక పెట్టాడు గోపి.

శ్రీకి ఒళ్లు మండిపోయి కొరడాతో చెళ్లున కొట్టింది. వాడు దభీమని పడ్డాడు. టేబుల్ లైట్ అల్లంత దూరాన పడి ముక్కలయ్యింది.

అంతటితో ఆమె వూరుకోలేదు. "డర్టీ రోగ్.. వాళ్ళ ముందు నా పరువు తీస్తావుట్రా!" అంటూ కొరడాతో ఎడాపెడా బాదేస్తోంటే, "అమ్మోయ్ నాయనోయ్ చచ్చేన్రోయ్..." అంటూ కేకలు పెట్టసాగాడు గోపి.

అప్పుడే కారు దిగి లోపలి కొచ్చిన నీలకంఠరావుగారా కేకలకి అదిరిపోయారు. హాల్లోని సోఫాలో నిమ్మకి నీరెత్తినట్టు కూర్చుని, వీక్లీ చదువుకుంటున్న భార్యని వింతగా చూస్తూ "గోపీగాడు కేకలు పెడుతూంటే వినిపించడం లేదూ?" అనడిగారు.

"ఏముందీ... అమ్మాయి చెప్పిన పనేదో చెయ్యనని వుంటాడూ, శ్రీకి కోపం వచ్చి వుంటుంది" అంది మీనాక్షమ్మ.

"హుఁ" అని గబగబా మేడమీదికెళ్ళారాయన.

గొడ్డుని బాదినట్టు గోపీని బాదుతోన్న కూతుర్ని చూసి చలించిపోయి, "శ్రీ!" అని అరిచారు నీలకంఠరావుగారు.

"చూడు డాడీ... ఈ రోగ్ నా మాట వినడంలేదు. వీణ్ని చంపి ఉప్పు పాతరేసినా పాపం లేదు" అంది కొరడాని విసిరేసి తండ్రిని సమీపిస్తూ.

"అయ్యగారూ" అంటూ వెళ్ళి ఆయన కాళ్ళ మీద పడ్డాడు గోపి.

"నువ్వెళ్ళా" అనడం ఆలస్యం వాయువేగంతో పారిపోయాడు వాడు.

కూతురి మనస్తత్వం గురించి బాగా తెలిసిన నీలకంఠరావుగారు "పోన్లేమ్మా.. పూర్‌ఫెలో. ఆద్సరే.. మీరింకా ఇక్కడే వున్నారేం? ఇవాళ మన హాల్లో కొత్త హిందీ పిక్చర్‌గా"

"ఇప్పుడే వెళతాం డాడీ" అంటూ బాత్ రూమ్‌లోకి పరుగెత్తింది శ్రీ – అంతక్రితం జరిగిందంతా పూర్తిగా మర్చిపోయి.

నిట్టూర్చి కిందికి దిగవచ్చారు నీలకంఠరావుగారు.

"ఏం జరిగిందిట.. కొంపలంటుకు పోయినట్టు కేకలెట్టాడు వెధవ" పుస్తకం లోంచోసారి తలెత్తి అడిగింది మీనాక్షమ్మ.

"ఇప్పుడిటే పరుగెత్తుకొచ్చాడుగా, చూళ్ళేదా?"

"వూహూ ... పాపం ఈ నవల్లో అమాయకురాలైన హీరోయిన్‌ని హీరో చావబాదేస్తాడండీ. అది చదవడంలో పడిపోయాను."

"నీ కూతురు చేసిన పనీ అదే" ఆమె భృకుటి ముడిపడింది.

"కొరడాతో చావబాదితే నెత్తురు మడుగయ్యింది వాడికి"

"ఏదో తప్పుపని చేసుంటాడూ. ఈ మాత్రం దానికే ఇదవ్వాలా! అలగా జనాన్ని వెనకేసుకొచ్చి కన్న కూతుర్ని తప్పుబట్టే తండ్రిని నేనెక్కడా చూళ్ళేదు" కాళ్ళూపుతూ అని మళ్ళీ పుస్తకంలో తలదూర్చిందామె.

ఇంతలో శ్రీదేవి తన స్నేహితురాళ్ళతో నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ మేడ దిగి వచ్చి, "పిక్చర్‌కెళుతున్నాం మమ్మీ... వస్తాం డాడీ" అంది.

"జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరా చిట్టి తల్లీ" అంది మీనాక్షమ్మ ప్రేమగా చూస్తూ.

"మంచిదమ్మా" అన్నారు నీలకంఠ రావుగారు.

కారు స్టార్టయిన శబ్దం విన్నాక లేచి తమ బంగళాకో పక్కనున్న సర్వెంట్ క్వార్టర్స్ వైపు నడిచారాయన.

గోపి తన గదిలో మోకాళ్ళలో తల దూర్చి కూర్చుని ఏడుస్తోంటే, ముసలి నౌకరు రంగయ్య ఓదారుస్తున్నాడు.

గోపీనలా చూసేసరికాయన కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయ్. "రంగయ్యా" అని పిలిచారు భారంగా!

ఇద్దరూ వులిక్కిపడి లేచి నిలబడ్డారు.

"రంగయ్యా... గోపీని డాక్టర్ సదాశివరావుగారి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళు. నేను పంపించానని చెప్పు. పూర్తిగా నయమయ్యే వరకూ నువ్వు కూడా అక్కడే వుండు"

కోటు జేబులోంచి పర్సు తీసి డబ్బిచ్చారు "ఖర్చులకుంచు" అంటూ.

అందుకుని చేతులు జోడించాడు రంగయ్య.

వెనుదిరిగి ఒక్కడుగు వేసినవారే ఆగి "ఇక్కడుండటం గోపీకిష్టం లేకపోతే మన ఫ్యాక్టరీలోనో, సినిమా హాల్లోనో జేరమను. మేనేజర్కి నేన్చెబుతాలే" అన్నారాయన.

"ఇది మర్చిపోండి బాబూ! అమ్మాయిగోరింకా సిన్నపిల్ల..."

"చిన్నపిల్లే రంగయ్యా... పద్దెనిమిదేళ్ళ చిన్నపిల్ల! లేక లేక పుట్టిందని గారాబంగా చూస్తోంటే రోజు రోజుకీ పెంకెగా తయారవుతోంది"

"ఏదో తెల్సీ తెలీని ఒయసు బాబుగోరూ! ఇంకొన్నాళ్ళు పోతే ఆరే తెల్సుకుంటారు"

"ఆఁ అద్సరే... గోపీని వెంటనే తీసుకెళ్ళు రంగయ్యా" అంటూ వెళ్ళిపోయారు నీలకంఠరావుగారు.

"పెద్దయ్యగోరు నిజంగా దేవుఁడ్రా!" అన్న రంగయ్య మాటలకి తలూపుతూ చేతులు జోడించాడు గోపి.

2

థియేటర్ ముందు ఇసుక వేస్తే రాలనంత జనం వున్నారు. కొత్త హిందీ సినిమా ఆవాళే రిలీజయ్యింది. అప్పటికే ఆ సినిమా సూపర్హిట్ అయ్యిందని విని వున్న జనం వేలం వెర్రిగా వచ్చారు.

బుకింగ్ కౌంటర్లింకా తెరవలేదుగాని, కొందరు బ్లాక్లో టిక్కెట్లమ్మేస్తున్నారు.

ఎట్టకేలకు బుక్కింగ్ తెరిచారు. ఓ పాతిక ముప్ఫై టిక్కెట్లమ్మారో లేదో కౌంటర్ మూసేసి 'హౌస్ఫుల్' బోర్డు పెట్టేశారు.

జనానికి ఆశ్చర్యమూ, క్రోధమూ కూడా కలిగాయ్.

"పది టిక్కెట్లన్నా అమ్మలేదు... అప్పుడే హౌస్ఫుల్లా?" గట్టిగా అన్నారు కొందరు యువకులు.

"టిక్కెట్లన్నీ బ్లాకులో అమ్మేసి హౌస్ఫుల్ అంటే ఒప్పుకోం. పదండడుగుదాం."

పదండంటే పదండన్నారు.

ఓ యువకుడా గుంపుకి ముందున్నాడు. అతడు కాస్త పొడుగ్గా, బలంగా ఆరోగ్యంగా వున్నాడు. కోల మొఖం, వంకీల జుట్టూ, చురుకైన కళ్ళూ అతడికి ప్రత్యేకతని తెచ్చి పెడుతున్నాయ్. తెల్లని టెరీన్ పాంటూ, తెల్లని పోలిస్టర్ షర్టూ తొడుక్కుని టక్ చేశాడు.

అతడా వూరికి కొత్తగా వచ్చాడు. బంధువుతో కలిసి సినిమాకొచ్చిన అతడు ఇక్కడంతా బ్లాక్ చేస్తుండటం చూసి సహించలేక ఆవేశంతో తన అక్కసుని వెళ్ళబుచ్చేసరికి గుంపంతా అతన్ని నాయకుణ్ని చేసేసింది. అతడికిక ముందు నడవక తప్పలేదు.

పోలోమంటూ జనం మేనేజర్ గది వైపెళ్ళబోతోంటే గేట్ కీపర్స్ వచ్చి అడ్డగించారు. జరగబోతోన్న సంఘటనలకి సాక్షులుగా ఉండటానికిష్టం లేక కాబోలు అంతవరకూ క్యూలో నిలబడండంటూ లాఠీలూపుతూ అదిలించి బెదిరించిన పోలీసులు ఎటో సర్దుకున్నారు.

"మేనేజర్‌ని పిలవండి" ఆ యువకుడు గర్జించాడు, గేట్ కీపర్స్‌ని తినేశాలా చూస్తూ.

"ఆయన రారు"

"రాకపోతే మేమే లాక్కురావాల్సొస్తుంది" వెనకనుంచెవరో అరిచారు.

"పోలీసుల్ని పిలవాల్సొస్తుంది"

'పోలీసుల్ని పిలుస్తారంట... రాళ్ళందుకోండ్రా" అన్నారింకెవరో.

గబుక్కున నాలుగురాళ్లు గాలిలో ఎగిరాయ్. హాలు ముందు భాగాన్నున్న అద్దాలు పగిలి ముక్కలయ్యాయ్.

జనం రెచ్చిపోతుండటం గమనించిన ఆ యువకుడు, "ఫ్రెండ్స్... కొంచెం శాంతం వహించండి. ముందు మేనేజర్‌తో మాట్లాడదాం. అంతవరకూ ఓపిక పట్టాలి" అన్నాడు.

అందరూ చేతులు దించారు.

"మేనేజర్ బయటికి రావాలి" అంటూ కేకలు పెట్టారు కొందరు.

తన గదిలో కూర్చునున్న మేనేజర్ ఆంజనేయులుగారికి బయటి సంభాషణంతా వినబడుతూనే వుంది. ముచ్చెమటలకి బట్టలు తడుస్తూనే వున్నాయ్. అయినా చేష్టలు దక్కి కూర్చుండిపోయారు. పోలీస్‌కి ఫోన్ చేద్దామని ఒకటి రెండుసార్లు రిసీవర్ అందుకునే ఆగిపోయారు. ఆ థియేటర్‌కి ఏ సినిమా వచ్చినా మొదటి రెండు మూడ్రోజులూ టిక్కెట్లు బ్లాక్ చేస్తుంటారు. అందులో ప్రధాన పాత్ర తనదే! ప్రొప్రయిటర్‌కి తెలీకుండా, కనీసం అనుమానం రాకుండా చాలా కాలం నుంచీ ఆ పని చేస్తున్నారాయన. పోలీసుల్ని పిలిస్తే, తీగ లాగితే, డొంకంతా కదులుతుందేమోనని ఆయన భయం.

ఇంతలో హాలు అద్దాలు బద్దలు గొట్టడంతో ఇక వుండలేక బయటికొచ్చారు.

జనం సర్దుమణిగారు.

"మీకేం కావాలి?" ఆంజనేయులుగారు అడిగారు.

"టిక్కెట్లు కావాలి" అని నవ్వారు.

"క్షమించాలి. టిక్కెట్లన్నీ అమ్ముడైపోయాయ్. హౌస్‌ఫుల్ అయ్యింది. ఇంకొద్ది క్షణాల్లో ఫస్ట్‌షో మొదలవబోతోంది కూడా. దయచేసి సెంకడ్‌షోకి రావాల్సిందిగా కోరుతున్నాను." వినయంగా అన్నారాయన.

“అన్యాయం, బుక్కింగ్ తెరవకుండానే టిక్కెట్లన్నీ బ్లాకులో అమ్మేసి టిక్కెట్లయిపోయాయనడం దారుణం. దీన్ని మేం సహించం” యువకుడరిచాడు.

మిగిలినవాళ్లందుకున్నారు.

అటువంటి సమయంలో ఓ చిన్నకారు వచ్చి హాలు కాంపౌండ్‌కో పక్కనాగింది. అందులోంచి శ్రీదేవీ, ఆమె స్నేహితురాళ్ళూ దిగారు.

మేనేజర్ రూమ్ ముందున్న జనాన్ని చూసి, “డర్టీరోగ్స్.. ఏదో గొడవ చేస్తున్నట్టున్నారు. పోలీస్‌ని పిలిస్తేగాని వీళ్ళ పొగరణగదు” అనుకుంటూ విసవిసా అడుగులేస్తూ మేనేజర్ రూమ్ ముందున్న పెద్ద గేట్ దగ్గరికెళ్ళింది శ్రీదేవి “వాటీజ్ దిస్ న్యూసెన్స్?” అంటూ.

అసలే జరుగుతున్న గొడవకి ఇదైపోతున్న ఆంజనేయులుగారామెను చూసి మరీ కంగారు పడిపోగా ఆమె ప్రశ్న ఆయన్ని తల్లకిందులే చేసేసింది.

“ఏం లేదమ్మా... హౌస్‌ఫుల్ అయ్యిందంటే వినకుండా గొడవ చేస్తున్నారు. మీరు వెళ్ళండమ్మా... నేను చూసుకుంటానుగా” అన్నాడు.

“మేనేజర్ చెబుతోంది అబద్ధం మేడమ్” అన్నాడు గట్టిగా తెల్లబట్టల యువకుడు.

శ్రీ అటు చూసింది విసురుగా. ఆమె కోపం చప్పగా చల్లబడిపోయిందతడి రూపాన్నీ, ఆకర్షణీయమైన మొఖాన్నీ చూసేసరికి. అమితాబ్‌లా పొడుగ్గా, స్టయిల్‌గా, అందంగా, హుందాగా వున్న అతణ్ని చూడగానే అన్పించిందామెకి ‘ఎంత బావున్నాడూ’ అని. కొన్ని క్షణాలు రెప్ప వెయ్యకుండా అతణ్నే చూసిందల్లా పరిసరాలు గుర్తొచ్చి సర్దుకుంటూ, “అసలేం జరిగిందో మీరు చెప్పండి” అంది.

“వాళ్ళ మాటలకేమమ్మా... ఎన్ని భారతాలైనా చెబుతారు. ఆ గొడవలు నేను చక్క బెడతానుగానీ నువ్వెళ్ళమ్మా... సినిమా మొదలవుతోంది” వెన్నులోంచి వణకు పుట్టుకొస్తోంటే అన్నారు ఆంజనేయులుగారు.

“వాళ్ళని చెప్పనీండి” అంది శ్రీ.

“మూడొంతుల టిక్కెట్లు బ్లాక్ చేశారండీ”

“అసంభవం. మా హాల్లో ఎప్పుడూ అలాటి పన్లు జరగవ్” తీక్షణంగా అందామె.

“హాలు ఓనర్లంతా అలాగే అంటారు” ఎవరో అన్నారు వెనుక నుంచి.

మాడ్చేసేలా చూసిందటు.

“వాళ్ల వాగుడుకేమమ్మా... ముందు మీరిలారండి చెబుతా” అంటోన్న మేనేజర్ వంక ఆ చూపుల్ని తిప్పేసరికి తేలుకుట్టిన దొంగలా ఉండిపోయారాయన.

“మీరెవరో మాకు తెలీదుగాని మా మాటలు అబద్ధమని తోస్తే మేనేజర్‌గార్నే అడగండి. మీకు ప్రత్యక్ష రుజువు కావాలంటే ఓసారి హాల్లోకెళ్లి చూడండి.. ఎంతమంది వున్నారో తెలుస్తుంది”.

"మీ పేరు?" అడిగింది శ్రీ.

"సుధాకర్" ఆ యువకుడు చెప్పాడు.

"సుధాకర్ గారూ... రెండు నిమిషాలు ఓపిక పట్టండి. మేనేజర్‌గారూ.. ఇలా రండి" అంటూ శ్రీదేవి మేనేజర్ గదిలోకి దారితీసింది.

"ఆ అమ్మాయెవరూ? హాలు ఓనర్ కూతురా?" సుధాకర్ మాటలకి వెంటనున్న అతడి బంధువులబ్బాయి అన్నాడు "నీలకంఠరావుగారమ్మాయి".

ఆ పేరు వింటూనే అదిరిపడ్డాడతడు. "అయితే ఈ హాలు..."

"ఆయన్దే"

"మైగాడ్!" అప్రయత్నంగా అతడి నోటి వెంట వచ్చిన మాటలకి అతడి చుట్టూ వున్న వాళ్ళు వింతగా, కాస్త అనుమానంగా చూశారు. అతడు తబ్బిబ్బుపడ్డాడు.

"ఫోన్ చేసి డాడీని పిలవండి... ఇంటి దగ్గరే వున్నారు" మేనేజర్ కుర్చీలో కూర్చుంటూ అంది శ్రీదేవి, ఆంజనేయులు గారితో.

"అబ్బే... ఈ మాత్రందానికి డాడీ ఎందుకమ్మా. ఇలాంటివన్నీ మాకు కొట్టిన పిండే. నేను సర్దిచెబుతానుగా"

"అంటే టిక్కెట్లు బ్లాక్ చేస్తున్నట్టు డాడీకి తెలుసా?"

ఆయన కంగారుపడ్డాడు. "అబ్బే.. మరి అసలు బ్లాకు చెయ్యలేదమ్మా. మీరూ, మీ ఫ్రెండ్సూ వస్తారని డాడీ చెబితేనూ ఏసీ బాక్సు టిక్కెట్లు మాత్రం అమ్మ లేదమ్మా! దాంతో వీళ్లు బ్లాక్‌చేశామంటూ గోల చేస్తున్నారు...."

"అంటే ఓ పది టిక్కెట్లకోసం వీళ్లు ఇంత గొడవచేస్తున్నారంటారు?"

"అహ... అది కాదమ్మా! ఆ కుర్రాడు అబద్ధం...."

"నేన్నమ్మను. పోనీ హాల్లోకెళ్ళి చూసి రమ్మన్నారా?"

ఆమె సూటిగా అడిగేసరికి తల గోక్కుంటూ వుండిపోయారాయన. విషయం అర్థమైపోయిందామెకి.

"బ్లాక్‌లో ఎన్ని టిక్కెట్లు ఇచ్చారో అవన్నీ కాన్సిల్ చేసి మళ్ళీ కొత్త టిక్కెట్లు అమ్మండి. లేకపోతే డాడీని పిలవాల్సొస్తుంది."

"అబ్బే .... ఎందుకమ్మా! అలాగే అమ్ముతాం"

"త్వరగా ఆ ఏర్పాట్లు చూడండి ఇంకెప్పుడూ ఇలాటి కంప్లైంట్స్ రాకూడదు. లేకపోతే డాడీకి చెప్పాల్సొస్తుంది" అనేసి బయటకొచ్చింది వడివడిగా.

"థాంక్యూ మిస్టర్ సుధాకర్! మా హాల్లో టిక్కెట్స్ బ్లాక్ చేస్తున్నారని మాకింతవరకూ తెలీదు. ఇకనుంచలా జరగకుండా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటాం..." ఆమె మాటలు పూర్తిగాకుండానే, "అయితే ఇవాళ్టి సంగతేమిటి?" అనడిగాడో కుర్రాడు.

"బ్లాక్‌లో అమ్ముతున్న టిక్కెట్లు చెల్లవు. ఇప్పటికే టిక్కెట్లు కొన్నవాళ్ళు లోపలికెళ్ళిపోయారు గనుక ఖాళీవున్న సీట్స్ అన్నిటికీ, అన్ని తరగతులకీ కొత్తగా టిక్కెట్స్ అమ్ముతాం. ఈ కొత్త టిక్కెట్స్ కొన్నవాళ్ళనే లోపలికి రానివ్వమని గేట్ కీపర్స్‌కి చెబుతాం. మీరెళ్ళి క్యూలో నిలబడొచ్చు. టిక్కెట్లన్నీ అమ్మే వరకూ పిక్చర్ మొదలవ్వదు."

"థ్యాంక్యూ మేడమ్" సుధాకర్ మాటలకీ, కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా చూసిన చూపులకీ శ్రీదేవికి సిగ్గుగా అన్పించింది. కనురెప్పలు వాటంతటవే బరువుగా వాలిపోతోంటే అతడెళ్ళినవేపే చూస్తూండిపోయింది.

"హాయ్ శ్రీ.... కంగ్రాట్యులేషన్స్!" అంటూ చుట్టుముట్టారామె స్నేహితులు.

"అంత పెద్ద విషయాన్ని భలేగా డీల్ చేశావోయ్" "నువ్వు ఒకటోరకం కావ్య నాయికవని నాకు ముందే తెలుసు." "ఏమైనా మన శ్రీది డేరింగ్ అండ్ డేషింగ్ నేచరోయ్" తలోరకంగా అన్నారు.

వాళ్ళ పొగడ్తలకి వుప్పొంగుతూ, వాళ్లు కోరిన డ్రింక్సూ అవీ ఇప్పిస్తోంటే థర్డ్ బెల్ మోగింది. గబగబా థియేటర్‌లోకి నడిచారంతా.

ఏసీ బాక్సులోకడుగుపెట్టిన శ్రీదేవి ఒక్క క్షణం ఆగిపోయింది. తనెప్పుడూ కూర్చునేచోటులో కూర్చున్నదెవరోకాదు– ఇంతక్రితం జరిగిన సంఘటనలో జనానికి నాయకత్వం వహించిన సుధాకర్.

"మన సీట్లలో ఎవరో బైఠాయించారు.... లేపెయ్యమా?" అందో చెలికత్తె.

"వద్దులే" అంది శ్రీదేవి.

ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచారంతా. ఆమె ప్రవర్తనలో హఠాత్తుగా ఇంత మార్పు ఎలా వచ్చేసిందో ఎంత తల బద్దలుగొట్టుకున్నా వారికర్థంగాలేదు.

మరో పక్కకెళ్ళి కూర్చున్నారు.

తెర మీద అమితాబ్ విజృంభిస్తున్నాడు. ఎప్పట్లానే ఆమె స్నేహితురాళ్ళు తప్పట్లు కొడుతూ, ప్రశంసలు విసురుతూ అల్లరి చేస్తున్నారుగాని స్వభావ విరుద్ధంగా మౌనంగా వుండిపోయింది శ్రీ.

ఆమెకి తెరమీద అమితాబ్బచన్ కన్పించడంలేదు.

సుధాకర్ కన్పిస్తున్నాడు!

3

అలారం గణగణ మోగింది.

గబుక్కున లేచి కప్పుకున్న దుప్పటి తీసేసి కూర్చున్నాడు మురళి.

కళ్లు మూసుకునే తడుముకుంటూ లేచి, లైటు స్విచ్ నొక్కి, దేవుడి ఫోటో వున్న వైపు నాలుగడుగులు వేశాడు. చేతులు జోడించి, కళ్ళు తెరచి శ్రీ వేంకటేశ్వరుణ్ని చూసి, మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

తన చదువు నిర్విఘ్నంగా సాగాలనీ, క్లాసుతో డిగ్రీ పాసవ్వాలనీ, ఆ వెంటనే మంచి వుద్యోగం రావాలనీ, తనపై కొండంత ఆశపెట్టుకున్న తనవాళ్ళ నాదుకోవాలనీ కోరుకుంటూ అందుక్కావాల్సిన శక్తినీ ధైర్యాన్నీ సహాయాన్నీ ఇమ్మని రోజూలానే ప్రార్థించాడు. ఆ పైన లెంపలేసుకున్నాడు.

తదనంతరం తన చాప దగ్గరికొచ్చి దుప్పటి మడచి పుస్తకం అందుకున్నాడు మురళి.

అలారం గోలకీ, లైటు వెలుగుకీ మెలకువ వచ్చింది మంచం మీద పడుకున్న బాబుకి. లోలోన విసుక్కుంటూ అన్నాడు "టైమెంతయ్యిందిరా?"

"నాలుగు"

"హూ.. అప్పుడే నీకు తెల్లారిందన్న మాట. ఒరే నాయనా.. చిన్నప్పుడు సరిగ్గా నిద్రోయావో లేదోరా! పాపం ఇప్పుడన్నా తృప్తిగా ఎనిమిదింటిదాకా పడుకోరా. మళ్ళీ ఈ గోల్డెన్ డేస్ తిరిగి రావురా చిట్టి నాయనా"

"అలా కబుర్లు చెప్పకపోతే లేచి చదువుకోకూడదుట్రా"

"మెదలెట్టావూ హరికథ! ఒరేయ్ మురళీ.. పరీక్షలకింకెంత టైముందిరా?"

"నాలుగు నెలలు"

"అవును కదా. మరి ఎప్పుడో నాలుగు నెలలు తర్వాత వచ్చే పరీక్షలకోసం ఇప్పట్నుంచీ ఈ జంఝాటం ఎందుకురా? లెటజ్ ఎంజాయ్ ది టైమ్. నీ వెధవ అలారం గోల వల్ల మధ్యలో చెడిపోయింది గానీ అబ్బ... ఎంత గొప్ప కల వచ్చిందనుకున్నావు. చాలా చక్కని కలరా" లేచి బనీను వేసుకుని కూర్చుంటూ అన్నాడు బాబు.

వింతగా చూశాడు మురళి తన రూమ్మేట్ వైపు.

"అదేవిట్రా... అలా చూస్తావ్? నీకు ఎప్పుడూ చక్కని కలలు రావా?"

తలూపాడు.

"ఎలాటి వొస్తాయిరా?" కుతూహలంగా అడిగాడు బాబు.

"చదువు పూర్తయినట్టూ, ఉద్యోగం వచ్చినట్లూ, మావాళ్ళని సంతోషపెట్టినట్టూ..."

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Sri

* * *